

Arrest

nr. 203 688 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 oktober 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Spaanse schoonzoon. Op 26 april 2017 wordt aan de verzoekende partij door middel van een bijlage 20 het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.2 Op 30 mei 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Spaanse schoonzoon.

1.3 Op 29 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 7 februari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2017 werd ingediend door:

*Naam: V(...)
Voornaam: S(...)
Nationaliteit: Venezuela
Geboortedatum: (...).1939
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van haar schoonzoon H(...) R(...) (RR: (...)) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene diende reeds een bijlage 19ter in functie van haar schoonzoon op 27/10/2016, maar deze werd geweigerd op 26/04/2017.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende nieuwe documenten worden voorgelegd:

- Attest waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Zaventem dd. 8/06/2017. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- 2 attesten van het Venezolaanse Instituut voor Sociale Verzekeringen betreffende betrokkenes pensioen in Venezuela dd. 15/05/2017 waaruit blijkt dat betrokkene maandelijks een ouderdomspensioen ontvangt van 40.638,15 Venezolaanse Bolivar.

- Een verklaring op eer dat betrokkene geen onroerende goederen heeft in Venezuela; dd. 1/09/2016 opgesteld door een notaris;

Uit deze verklaring op eer door betrokkene zou moeten blijken dat zij geen enkele vorm van eigendom bezit. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen bijkomende stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan louter deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Bewijzen van Small World dat er geld werd opgestuurd door referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.09.2015, 27.10.2015, 28.11.2015, , 29.12.2015, 28.01.2016, 31.03.2016, 28.06.2016, en 29.07.2016; Voorts worden nog heel wat bewijzen overgemaakt van geldstortingen via Smallworld en een overzicht van Moneytrans geldtransfers die allen geen betrekking hebben op betrokkene. Gelet er geen enkele link met betrokkene wordt aangetoond, kunnen deze documenten dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag.

- simulatie aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2015 – aanslagjaar 2016): echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2015, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Het gaat hier bovendien om een simulatie van de aangifte personenbelasting. Deze documenten zijn geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en worden bijgevolg beschouwd als verklaringen op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Op basis van het voorgelegde stuk heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.
- Attest van werkonbekwaamheid dd. 29/05/2017 op naam van de dochter van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene een uitkering heeft ontvangen in de periode van 1/01/2016 tot 29/05/2017;
- Een schrijven dd. 3/04/2017 opgemaakt door de S.A. P(...) voor de dochter en referentiepersoon, aangaande de indexatie van hun huur; hier de rekeninguittreksels van.
- De aankoopakte van een pand gelegen te (...) op naam van de referentiepersoon;
- 5 huurovereenkomsten opgemaakt door de referentiepersoon, als verhuurder + bewijzen van de betaling van de huurgelden voor de drie laatste maanden;
- De geboorteakte van de drie andere dochters + bewijs via een gezinssamenstelling van hun woonplaats in België.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de Spaanse referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Het attest van onvermogen dat stelt dat betrokkene geen eigendommen bezit in het land van herkomst betreft een verklaring op eer. Deze kan op zich niet als bewijsstuk van de situatie van betrokkene worden aanvaard, gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten. Verder krijgt betrokkene maandelijks vanuit Venezuela een ouderdomspensioen van 40.638,15 Venezolaanse Bolivar. Er kan bijgevolg dus niet worden gesteld dat betrokkene onvermogen was van in het land van herkomst of origine. Gezien mevrouw kennelijk ook gehuwd was, zou niet alleen moeten worden aangetoond in welke situatie mevrouw verkeerde voorafgaandelijk aan haar komst naar België, maar ook of haar echtgenoot eventueel vermogen was in het land van herkomst of zelfstandig een inkomen wist te verwerven. Immers van gehuwden mag worden verondersteld dat zij elkaar ten laste hebben.

Bij gebrek aan afdoende bewijs van onvermogen kan niet worden vastgesteld dat betrokkene ten laste was van in het land van oorsprong of herkomst. Derhalve is niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Gezien betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2015 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als schoonmoeder ten laste van haar Spaanse schoonzoon.

De enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1/05) verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)”.

Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16.1.2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak: “60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”.

De bestreden beslissing staat vol herhalingen en de leidraad ervan is soms moeilijk te volgen maar ze lijkt op de volgende overwegingen gebaseerd te zijn:

- Verzoekster had een attest van het OCMW Zaventem betreffende haar schoonzoon moeten voorleggen. Tegenpartij heeft onvoldoende zicht op diens netto-inkomen;
- Verzoekster bewijst niet onvermogen te zijn omdat ze in Venezuela een ouderdomspensioen van 40.638,15 Venezolaanse bolivars krijgt;
- Haar verklaring voor een notaris dat ze geen onroerende goederen heeft is onvoldoende betrouwbaar;
- Ze bewijst niet dat ze niet op de steun van haar echtgenoot zou kunnen rekenen.

Eerst onderdeel

Wat de inkomsten van haar schoonzoon betreft, bewees verzoekster dat hij al 21 jaar eigenaar is van het pand gelegen in de (...) te (...) (stuk 10 gevoegd aan het schrijven van 3.7.2017) en dat de huurinkomsten die hij daaruit krijgt maandelijks 2.040 € (340 € + 340 € + 530 € + 530 € + € 300 €) bedragen. Die toestand wordt door de bestreden beslissing niet betwist.

Dit is echter reeds voldoende om aan te tonen dat verzoekster niet ten laste van de Belgische Staat zou kunnen vallen.

De bestreden beslissing, in de mate dat ze verwijt dat er geen attest van het OCMW Zaventem voor de heer H(...) voorgelegd wordt en dat diens netto inkomsten niet gekend zou zijn, schendt artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4° en 62, §2 van de wet.

Bovendien blijkt uit stuk 8 gevoegd aan de email van 3.7.2017 dat de heer H(...) ook een uitkering als gevolg van arbeidsongeschiktheid ontvangt ter hoogte van 72,96 € per dag. Tegenpartij kon aldus onmogelijk oordelen dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende waren zonder de in het middel ingeroepen bepalingen te schenden.

Tweede onderdeel

Wat haar toestand van onvermogenheid in Venezuela betreft vestigde verzoekster de aandacht op haar geringe ouderdomspensioen, op het feit dat ze geen onroerend goed bezit, evenals op de veralgemeende zeer slechte toestand in Venezuela en het feit dat haar vier dochters in België wonen. Tegenpartij weet ook dat verzoekster 78 jaar oud is en had moeten weten dat ze weduwe is.

De motivatie van de bestreden beslissing luidt echter op dit punt als volgt:

“Gezien mevrouw kennelijk ook gehuwd was, zou niet alleen moeten worden aangetoond in welke situatie mevrouw verkeerde voorafgaandelijk aan haar komst naar België, maar ook of haar echtgenoot eventueel vermogend was in het land van herkomst of zelfstandig een inkomen wist te verwerven. Immers van gehuwden mag verondersteld worden dat zij elkaar ten laste hebben”.

Verzoekster heeft reeds eerder in het kader van haar eerste aanvraag bewezen dat ze weduwe is aan de hand van de overlijdensakte van wijlen haar echtgenoot (stuk 2). Haar verklaring op eer voor de notaris stelde ook dat ze weduwe is (“S(...) V(...), meerderjarige, alhier gehuisvest, van VENEZOLAANSE nationaliteit, weduwe, houdster van identiteitskaart...”). de email van 3.7.2017 stelde ook “daar haar echtgenoot overleden is”. In tegenstelling tot de bestreden beslissing hield de beslissing van 26.4.2017 daar wel rekening mee door verzoekster niet te verwijten dat ze niet bewees de steun van haar echtgenoot niet te kunnen krijgen.

Door geen rekening te houden met die drie stukken (overlijdensakte, verklaring op eer en email van 3.7.2017) en te stellen dat verzoekster de steun van (wijlen) haar echtgenoot zou kunnen krijgen schendt de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen wetsartikelen.

Derde onderdeel

De toestand in Venezuela werd in de email van 3.7.2017 als volgt toegelicht:

“Mevrouw onvermogen is in haar land van herkomst. Inderdaad, door de moeilijkheden die momenteel het land teisteren, is haar pensioen niet meer uitbetaald. Het bedrag van dit pensioen, namelijk 303 € per maand aan de lopende rentevoet, is bovendien absoluut onvoldoende om te overleven, gelet op de enorme stijging van de prijs van voedsel en andere basisvoorzieningen het voorbije jaar. In 2016 kampte het land met een acuut voedseltekort. Voedsel en andere basisvoorzieningen zijn sindsdien schaars geworden over het ganse land, en de prijzen ervan zijn de hoogte ingeschoten. Dit werd onlangs nog bevestigd in de berichtgeving van de Amerikaanse nieuwssites CNN (<http://edition.cnn.com/2017/02/21/americas/venezuelan-food-crisis-weight-loss/index.html>) en NPR (<http://www.npr.org/2017/05/21/529419484/food-shortages-at-the-heart-of-venezuelan-economic-and-political-crisis>). Omwille van deze toestand werd mijn cliënte de laatste jaren continu financieel gesteund, niet alleen door haar dochter en schoonzoon, ten aanzien van wie de aanvraag is ingediend, maar tevens door andere gezinsleden”.

De inflatie en de zeer hoge kosten van het voedsel worden er duidelijk vermeld. Op de datum van huidig beroep bedraagt het maandelijkse ouderdomspensioen van verzoekster 40.638,15 venezolaanse bolivars. Op de officiële wisselmarkt zijn 10 bolivars één dollar waard. Op de zwarte markt, de enige die voor Venezolanen toegankelijk is, zijn 103.000 bolivars nodig om één dollar te kopen (stuk 3). Dit betekent dat het maandelijkse ouderdomspensioen van verzoekster amper 0,4 dollar waard is. Ze kan daarmee een halve liter melk of 250 gram brood kopen (stuk 4). Die kwestie is essentieel. Bij de vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet immers in de eerste plaats worden nagegaan of, gelet op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het hun mogelijk maken om met het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gesproken verblijven (Besluiten AG Geelhoed in zaak C-1/05, Jia, § 96).

De bestreden beslissing houdt daar absoluut geen rekening mee of schat de toestand helemaal verkeerd in. Er wordt ook helemaal niet geantwoord op het feit dat er een structureel voedseltekort in Venezuela is.

Door geen rekening te houden met die specifieke toestand, schendt de bestreden beslissing artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4° en 62, §2 van de wet.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing antwoordt evenmin op het feit dat verzoekster 78 jaar oud is en dat haar vier dochters in België leven.

Zodoende schendt ze eveneens de in het middel ingeroepen wetsbepalingen.

Vijfde onderdeel

Tegenpartij verwijt verzoekster enkel aan de hand van een verklaring op eed voor een notaris te bewijzen dat ze geen onroerend goed in Venezuela bezit.

Ten eerste heeft deze punt geen relevantie meer om het “ten laste zijn” te beoordelen, aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster 78 jaar oud is, dat ze weduwe is, dat haar vier dochters in België leven, dat haar familie haar geld stuurde toen ze nog in Venezuela verbleef, dat ze in Venezuela over een ouderdomspensioen beschikt dat nu enkel nog 0,4 € waard is en dat er in Venezuela een acuut voedseltekort is.

Ten tweede, in subsidiaire orde, blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom het door verzoekster voorgelegde bewijs in het Venezolaans recht niet geldig zou zijn. De vraag stelt zich indien in het Venezolaans recht een ander document eventueel beschikbaar zou zijn en welk document dit dan zou zijn.

In ieder geval, door een bewijs te eisen dat “in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd” (EHJ, Reyes, op. cit, §26), schendt tegenpartij de in het middel ingeroepen wetsbepalingen.”

2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 40bis §2, eerste lid, 4° en 62 §2 van de vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat de inkomsten van de schoonzoon (de referentiepersoon) afdoende bewezen werden. Zij verwijst naar diens huurinkomsten die ongeveer 2000 € per maand bedragen. Dit zou voldoende moeten zijn om aan te tonen dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat. Hij ontvangt bovendien een arbeidsongeschiktheidsuitkering van 72,96 € per dag. In een tweede onderdeel betoogt zij dat wel degelijk werd aangetoond dat zij in Venezuela onvermogen was: een gering ouderdomspensioen, geen onroerend goed en de zeer slechte veralgemeende toestand in Venezuela. Zij is eveneens weduwe. In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat de toestand in Venezuela ernstig is: er is een structureel voedseltekort. Haar pensioen zou niet meer uitbetaald worden en de consumptieprijzen zijn fors gestegen door schaarste. In een vierde onderdeel betoogt verzoekster dat zij 78 jaar oud is en samen met haar 4 dochters in België leeft. In een vijfde onderdeel betoogt zij tot slot dat zij een verklaring op eed voor een notaris heeft voorgelegd. Het bestuur dient soepeler te zijn met betrekking tot het bewijs dat zij geen onroerend goed heeft in Venezuela.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto onderzocht dient te worden, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Het weze verduidelijkt dat deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd.

De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager ‘werkelijk ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”) (Zie dienaangaande RvV nr. 186 301 dd. 28 april 2017).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in

casu haar schoonzoon (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk (RVV idem).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster reeds eerder een aanvraag tot verblijfskaart heeft ingediend op 2 september 2013 als bloedverwant in opgaande lijn. Bij die aanvraag werden enkel 2 geldstortingen van een derde aan een derde voorgelegd, zodat terecht werd besloten dat er geen bewijzen van 'ten laste zijn' voorlagen. Verzoeksters echtgenoot was toen ook reeds overleden.

Verzoekster is dan kennelijk teruggekeerd naar Venezuela om vervolgens op 27 oktober 2016 andermaal een aanvraag van een verblijfskaart als bloedverwante in opgaande lijn in te dienen. Er werden toen geldstortingen voorgelegd van september 2015 tot juli 2016. Deze stortingen waren echter te beperkt (50 – 100 €) en te onregelmatig (onderbrekingen april en mei 2016 en juli tot september 2016). Een reële afhankelijkheid die reeds bestond van in het land van herkomst kon derhalve niet worden vastgesteld. Het weze herhaald dat in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en meer bepaald de gerechtvaardigde vrees voor het insceneren van afhankelijkheidsrelaties, een vreemdeling slechts als 'ten laste van de referentiepersoon' kan worden beschouwd als de afhankelijkheid reëel, significant en noodzakelijk is. Dit blijkt geenszins uit de stortingen in het verleden. Dezelfde bewijzen van geldstortingen werden ook voorgelegd bij de aanvraag d.d. 30 mei 2017 en kunnen dan ook geen ander licht op de zaak werpen. Er worden nog geldstortingen voorgelegd die echter geen betrekking hebben op verzoekster en die derhalve evenmin kunnen aanvaard worden als bewijs van een reële afhankelijkheidsrelatie.

Het bewijs van verzoeksters onvermogen in Venezuela is eveneens essentieel in het licht van het onderzoek naar haar beweerdte afhankelijkheid van de referentiepersoon. Zij komt echter niet verder dan een verklaring op eer om aan te tonen dat zij geen onroerende goederen heeft in Venezuela. Dat de verklaring gebeurde voor een notaris doet geen afbreuk aan het feit dat deze verklaring niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst. Er worden geen aanvullende bewijzen bijgebracht. Nochtans heeft verzoekster haar hele leven in Venezuela gewoond, zodat zij toch kan aantonen waar en hoe zij in het verleden heeft gewoond. Heeft zij steeds een woonst gehuurd? Gekocht? Opnieuw verkocht? Wat er ook van zij, een loutere verklaring op eer is geen afdoende bewijs.

Verzoekster heeft steeds een ouderdomspensioen genoten in Venezuela, zodat inderdaad niet kan worden besloten dat zij totaal onvermogen was. De blote bewering dat zij haar pensioen momenteel niet uitbetaald krijgt, doet daar geen afbreuk aan.

Evenzeer is het essentieel een overzicht te krijgen op het netto-inkomen van de referentiepersoon. Ondanks dat bij de vorige bijlage 20 (eveneens in functie van dezelfde referentiepersoon) gemotiveerd werd dat geen attest van de referentiepersoon voorlag dat aantoonde dat hij niet ten laste was van het OCMW, laat verzoekende partij andermaal na dit bewijs toe te voegen. De bijzonder lage huurprijs die de referentiepersoon betaalt voor zijn woonst (127,41 €) doet alleszins vermoeden dat hij zich in een financieel precaire situatie bevindt. Evenmin legt verzoekende partij een recent bewijs voor omtrent zijn belastingen. Een laatste simulatie – voor zover een simulatie als afdoende bewijs zou kunnen worden beschouwd - dateert van 2016 – inkomsten 2015 en is dus onvoldoende recent. Het komt nochtans verzoekende partij toe alle medewerking te verlenen en een zo volledig mogelijk zicht te geven op de netto-inkomsten van de referentiepersoon.

Al deze elementen gezamenlijk beschouwd, lieten de gemachtigde van de staatssecretaris toe te oordelen dat er onvoldoende bewijzen voorliggen dat verzoekster reeds ten laste was in het land van herkomst. Het motief dat verzoekster gehuwd zou zijn kan in die context beschouwd worden als een overtollig motief, zodat dit niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Bovendien komt het verzoekster toe de nodige bewijsstukken bij de aanvraag te voegen, quod non: bij de huidige aanvraag d.d. 30 mei 2017 werd geen overlijdensakte van haar echtgenoot voorgelegd.

Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond."

2.3 Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld (behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten). De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt. In deze beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvroeg in functie van haar schoonzoon H. R. van Spaanse nationaliteit *“in toepassing van artikel 40 bis, §2, 5°”* van de vreemdelingenwet. Voormelde bepaling heeft echter betrekking op de vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie en heeft dan ook geen uitstaans met voorliggende zaak. Het wordt door de partijen niet betwist dat de *in casu* relevante bepaling artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet is, bepaling die in de bestreden beslissing ook wordt geciteerd en waarvan de verzoekende partij uitdrukkelijk de schending aanvoert.

Voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...);”

Uit de wet en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van de bloedverwant in neergaande lijn in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43) – arrest dat door beide partijen wordt aangehaald –, rechtspraak die werd bevestigd in het

arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), dat ook door de verzoekende partij wordt aangehaald.

In voormeld arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Geen van de partijen betwist deze vaststelling.

De bestreden beslissing steunt op het feit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, enerzijds omdat de verzoekende partij (opnieuw) niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en anderzijds omdat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift in de eerste plaats dat niet zou blijken dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat. Zij wijst erop dat haar Spaanse schoonzoon bewees al 21 jaar eigenaar te zijn van een pand en dat de maandelijkse huurinkomsten hiervan 2040 EUR bedragen, dat deze toestand door de bestreden beslissing niet betwist wordt en dat dit reeds voldoende is om aan te tonen dat de referentiepersoon niet ten laste van de Belgische staat zou kunnen vallen. Zij stelt dat de bestreden beslissing, in de mate dat ze verwijt dat geen attest van het OCMW Zaventem voor de heer H. zou voorgelegd zijn en dat diens netto-inkomsten niet gekend zouden zijn, de artikelen 40bis, § 2, 4° en 62, § 2 van de vreemdelingenwet schenden. Daarnaast wijst de verzoekende partij op het feit dat bij de e-mail van 3 juli 2017 een stuk werd gevoegd dat de heer H. een arbeidsongeschiktheidsuitkering ter hoogte van 72,96 EUR per dag ontvangt, zodat de gemachtigde onmogelijk kon oordelen dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende waren.

De Raad stelt vast dat, nog daargelaten de vraag of in het kader van het begrip ‘ten laste’ in artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet überhaupt moet aangetoond worden dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat en wat diens netto-inkomsten zijn, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde daadwerkelijk rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon en zijn al dan niet ten laste zijn van de Belgische staat. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden beslissing inderdaad tot de (correcte) vaststelling dat geen attest van het OCMW met betrekking tot de referentiepersoon werd voorgelegd en stelt verder nog dat de voorgelegde “*simulatie aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2015 – aanslagjaar 2016)*” niet alleen onvoldoende recent is, maar bovendien een simulatie betreft, en dat hij op basis van dit stuk geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift echter terecht op het feit dat zij bewijzen van huurinkomsten van het huis waarvan de referentiepersoon eigendom is, heeft voorgelegd. De gemachtigde verwijst weliswaar naar de betrokken aankoopakte en de vijf huurovereenkomsten met bewijzen van betaling van de huurgelden voor de drie laatste maanden, maar gaat verder niet op deze stukken in. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij terecht aangeeft dat de som van de overgeschreven huurgelden maandelijks 2040 EUR bedraagt (de som van

de contractueel bepaalde huurgelden bedraagt overigens zelfs 2060 EUR). Met betrekking tot de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de referentiepersoon stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Er wordt weliswaar verwezen naar een *“attest van werkonbekwaamheid dd. 29/05/2017 op naam van dochter van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene een uitkering heeft ontvangen van 1/01/2016 tot 29/05/2017”*, maar uit het administratief dossier blijkt dat het betrokken attest betrekking heeft op de referentiepersoon zelf (al verwijst de advocaat van de verzoekende partij in de inventaris van de e-mail van 3 juli 2017 zelf verkeerdelijk naar de dochter van de verzoekende partij), die blijkens dit attest sinds 22 mei 2014 voor meer dan 66% werkonbekwaam is en voor de meest recente periode (van 1 januari 2017 tot 29 mei 2017, de datum waarop het attest werd opgesteld) recht heeft op een uitkering van 72,96 EUR per dag. Zelfs als de verwijzing in de bestreden beslissing naar het attest van 29 mei 2017 kan beschouwd worden als een verwijzing naar het stuk waarop de verzoekende partij in haar verzoekschrift doelt, dan nog dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde zich ook hier beperkt tot een loutere verwijzing naar dit stuk, maar er niet verder op ingaat. De Raad kan aldus slechts vaststellen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld, door louter op basis van het ontbreken van een attest van het OCMW en het hebben voorgelegd van een niet-recente belastingsimulatie te oordelen dat de referentiepersoon niet zou hebben aangetoond niet ten laste van de Belgische staat te zijn, wanneer documenten werden voorgelegd die duiden op maandelijkse huurinkomsten ter hoogte van 2040 EUR en een dagelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering ter hoogte van 72,96 EUR.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de voorgelegde belastingsimulatie en stelt zij dat het de verzoekende partij toekomt om alle medewerking te verlenen en een zo volledig mogelijk zicht te geven op de netto-inkomsten van de referentiepersoon. Zij gaat daarbij echter niet in op het feit dat de verzoekende partij meerdere documenten aangaande inkomsten heeft voorgelegd, maar dat de gemachtigde op een aantal van deze documenten niet concreet is ingegaan. Verder wijst de verwerende partij op het gegeven dat de verzoekende partij andermaal heeft nagelaten een attest van het OCMW voor de referentiepersoon voor te leggen, terwijl hierop reeds gewezen was in de vorige bijlage 20 in functie van dezelfde referentiepersoon. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen attest van het OCMW heeft voorgelegd, maar wel betwist dat de gemachtigde de netto-inkomsten van de referentiepersoon niet gekend zou hebben en dat de inkomsten onvoldoende zouden zijn. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld, door zich louter toe te spitsen op het ontbreken van het OCMW-atteest en op de voorgelegde belastingsimulatie. Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog wijst op de bijzonder lage huurprijs die de referentiepersoon betaalt voor zijn woonst en dat deze alleszins doet vermoeden dat hij zich in een financieel precaire situatie bevindt, wijst de Raad erop dat dit een loutere speculatie betreft. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen motivering in deze zin en maakt dit betoog van de verwerende partij dan ook een *a posteriori* motivering uit, waarmee zij de onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing niet kan herstellen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht aanvoert wat betreft de motivering over het al dan niet ten laste zijn van de Belgische staat door de referentiepersoon.

De bestreden beslissing bevat echter nog een ander motief, met name dat de verzoekende partij (opnieuw) niet afdoende zou hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende zou zijn aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij verwijst in dit verband in de eerste plaats naar het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het feit dat zij kennelijk ook gehuwd was en dat dus niet alleen moet worden aangetoond in welke situatie zij verkeerde voorafgaandelijk aan haar komst naar België, maar ook of haar echtgenoot eventueel vermogen was in het land van herkomst of zelfstandig een inkomen wist te verwerven, dat immers van gehuwden mag worden verondersteld dat zij elkaar ten laste hebben. De verzoekende partij wijst erop dat zij weduwe is en dat er zich drie stukken in het administratief dossier bevinden die bewijzen dat ze weduwe is. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zij inderdaad in het kader van haar eerdere aanvraag van 27 oktober 2016 de overlijdensakte van haar echtgenoot heeft neergelegd, de *“akte overlijden echtgenoot”* wordt zelfs uitdrukkelijk als overgelegd document opgesomd in de betrokken bijlage 19ter. Uit deze overlijdensakte blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij op 25 oktober 2009 is overleden. In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanvoert dat bij de huidige aanvraag van 30 mei 2017 deze overlijdensakte niet werd voorgelegd, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij terecht

aangeeft dat zowel in de verklaring op eer van de verzoekende partij bij de notaris als in de e-mail van 3 juli 2017, die beide wel in het kader van de aanvraag die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing werden voorgelegd, vermeld wordt dat de verzoekende partij weduwe is. Bovendien maakt de verwerende partij niet duidelijk waarom de gemachtigde geen rekening zou moeten houden met documenten die reeds deel uitmaken van het administratief dossier van de verzoekende partij. De gemachtigde kan dan ook niet voorhouden van het overlijden van de echtgenoot van de verzoekende partij geen kennis te hebben gehad, maar uit het betrokken motief van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde met dit gegeven rekening heeft gehouden. Wat dit betreft, ligt bijgevolg een schending van de motiveringsplicht voor. Het betoog van de verwerende partij dat dit een overtuigend motief betreft, doet aldus hoe dan ook niet ter zake.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde absoluut geen rekening heeft gehouden met de specifieke toestand in het land van herkomst, Venezuela, of deze toestand helemaal verkeerd inschat. Ook stelt zij dat niet geantwoord werd op het feit dat er een structureel voedseltekort in Venezuela is. De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing inderdaad beperkt tot de nietszeggende stelling dat de verzoekende partij maandelijks vanuit Venezuela een ouderdomspensioen van 40.638,15 Venezolaanse Bolivar krijgt en er bijgevolg dus niet gesteld kan worden dat zij onvermogen was in het land van herkomst of origine. Niet alleen verwijst de gemachtigde hiermee slechts naar een bedrag in de plaatselijke munteenheid, maar bovendien brengt hij dit bedrag geenszins in verband met de concrete situatie in het land van herkomst (zoals de levensduurte en beschikbaarheid van voedsel), terwijl de verzoekende partij in haar e-mail van 3 juli 2017 hieromtrent nochtans een aantal elementen naar voren heeft gebracht. De gemachtigde stelt zonder meer dat omwille van het maandelijks ouderdomspensioen van 40.638,15 Venezolaanse Bolivar niet kan gesteld worden dat de verzoekende partij onvermogen is in het land van herkomst, maar uit deze overweging blijkt niet of en op welke manier de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen met betrekking tot de concrete situatie in Venezuela. Ook hier maakt de verzoekende partij dan ook een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aannemelijk. De verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen niet in op het betoog van de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie in het land van herkomst. Zij stelt slechts – in zo goed als dezelfde bewoordingen als de gemachtigde – dat de verzoekende partij steeds een ouderdomspensioen heeft genoten, zodat inderdaad niet kan worden besloten dat zij totaal onvermogen was. In de mate dat zij stelt dat het een blote bewering is dat de verzoekende partij haar pensioen momenteel niet uitbetaald krijgt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiervan inderdaad geen bewijs voorlegt. Hij stelt echter ook vast dat de bestreden beslissing geen enkele motivering in dit verband bevat, zodat dit betoog van de verwerende partij hoe dan ook een *a posteriori* motivering uitmaakt. Het betoog van de verwerende partij kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Ten slotte gaat de verzoekende partij in op het motief van de bestreden beslissing dat het attest van onvermogen dat stelt dat zij geen eigendommen bezit in het land van herkomst een verklaring op eer betreft en deze op zich niet als bewijsstuk van de situatie van de betrokkene kan worden aanvaard, aangezien het gesolliciteerd karakter van zulke verklaring niet kan worden uitgesloten. De verzoekende partij wijst er in de eerste plaats op dat dit punt geen relevantie meer heeft om het ‘ten laste’ zijn te beoordelen, aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat zij 78 jaar oud is, weduwe is, dat haar vier dochters in België wonen en dat haar familie haar geld stuurde. Ook wijst zij nogmaals op de waarde van het ouderdomspensioen en het acuut voedseltekort in Venezuela. In de tweede plaats verwijst de verzoekende partij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het voorgelegde bewijs in het Venezolaans recht niet geldig zou zijn en dat de vraag zich stelt of in het Venezolaans recht een ander document eventueel beschikbaar zou zijn en welk document dit dan zou zijn. Zij besluit met verwijzing naar het arrest Reyes dat de gemachtigde in ieder geval de ingeroepen wetsbepalingen schendt door een bewijs te eisen dat “*in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd*”.

De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van het begrip ‘ten laste’ moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de voormelde arresten Jia en Reyes herhaalt de Raad dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de bloedverwant materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying*

Jia/Migrationsverket, pt. 36). Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, pt. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt in zijn arrest Reyes:

“26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij 78 jaar is, weduwe is, dat haar vier dochters in België leven en dat haar familie haar geld stuurde. Op het gegeven dat de verzoekende partij weduwe is, werd hoger reeds ingegaan. De leeftijd van de verzoekende partij en de aanwezigheid van de vier dochters in België worden in de bestreden beslissing niet betwist. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar een aantal bewijzen van Small World dat er geld werd opgestuurd door de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar het feit dat *“nog heel wat bewijzen”* van geldstortingen via Small World werden overgemaakt en tevens een overzicht van Moneytrans-geldtransfers, maar dat geen enkele link met de betrokkene wordt aangetoond, zodat deze documenten niet aanvaard kunnen worden. Op dit tweede onderdeel van de betrokken motivering gaat de verzoekende partij niet in, zodat ook de Raad er niet verder op in moet en kan gaan. In de bestreden beslissing wordt echter niet gemotiveerd omtrent de geldstortingen waarvan de gemachtigde erkent dat deze gebeurden van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, zodat uit deze beslissing niet blijkt dat de gemachtigde zou betwisten dat uit deze stortingen een situatie van reële afhankelijkheid blijkt. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij in dit verband naar de motivering die in de eerste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden was opgenomen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde deze overwegingen in de thans bestreden beslissing echter niet heeft hernomen (het is niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of dit bewust of onbewust gebeurde), zodat dit betoog van de verwerende partij als een *a posteriori* motivering dient te worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor het andere onderdeel van het betoog van de verwerende partij dat slechts voor het eerst in de nota met opmerkingen voorkomt, met name dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou blijken dat de afhankelijkheid reëel, significant en noodzakelijk is (en dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond).

Aangezien uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is gebleken dat de motieven aangaande de echtgenoot en het ouderdomspensioen van de verzoekende partij niet overeenind kunnen blijven en dat de

gemachtigde heeft nagelaten zich uit te spreken over de gedane geldstortingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij, kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde zich enkel (nog) uitspreekt over het voorgelegde bewijs van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat – gelet op de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie – op zich echter niet om het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing aangaande de onvermogendheid van de verzoekende partij te schragen. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij stelt slechts dat de verzoekende partij niet verder komt dan een verklaring op eer, dat geen aanvullende bewijzen worden neergelegd en dat de verzoekende partij nochtans heel haar leven in Venezuela heeft gewoond, zodat zij toch kan aantonen waar en hoe zij in het verleden heeft gewoond. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals *in casu* een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aanvoert wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de beide relevante delen van de motivering van de bestreden beslissing niet overeind kunnen blijven, zodat ook het besluit van de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, niet overeind kan blijven.

2.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde onderdelen van het enig middel behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE